

Estic celebrant a soles
l'adéu històric a un altre dia
que se'n va. Res de l'altre món.
Contemple la vall cimentada
d'una serra d'un país que ja he oblidat
i que, amablement, no em recordarà.
Estic celebrant, un a un, els bancals
de la muntanya on obligue el crepuscle
a brandar la campanada inaugural
d'una altra nit abandonada
com un gos abandonat
en un immens camp de golf.
Tot i això, sóc molt optimista.
En fi, esquemàticament,
per a l'arxiu instrascendent:
el crepuscle ha sigut evident,
un crepuscle de postal, com tots,
un crepuscle amenaçant al recelós
heroi que s'enlluerna si el venera.
Però aquesta finestra corcada
on vinc celebrant coses de poc profit
no és tampoc el llenç real.
Li sobra el marc i els vidres.
Potser li sobra la casa sencera.
I del cim estant, nosaltres som
—si som—, l'altre crepuscle,
la llum de la finestra que el cérvol
demostra prescindible, que el pastor
pensa innecessària, que el ferit de mort
contemplarà decorativament.
Llum infinita que també s'apagarà.